SOLREGN

DIKTER

AF

HARALD JACOBSON.

G. WALFRID WILHELMSSONS BOKTRYCKERI, STOCKHOLM.

SOLREGN.

SOLREGN

DIKTER

AF

HARALD JACOBSON

STOCKHOLM 1890
G. WALFRID WILHELMSSONS BOKTRYCKERI.

INNEHÅLL.

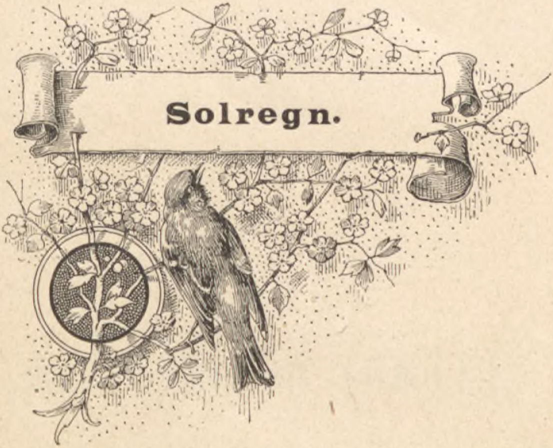
Inledningssång: Solregn.

Allvarliga dikter.

Erotiska dikter.

Skämtsamma dikter.

Solregn.



Regnet duggar; men du spårar
Solen ock på fästets rund:
Det är sol, som ler i tårar;
Skämt och allvar i förbund;
Sorg ej skild från glädjens hopp;
Fröjd med vemodstårars lopp.

ALLVARLIGA DIKTER.

Valborgssång.

Nu Våren kommit åter:
Ej än den Norden svek;
Blott mot vårt sinnes vinter
Tycks stundom kraften vek.

Och isarne ha brustit,
Och snön för solen smalt —
O, funnes ej en snögräns,
Der hjertat städs blir kallt!

I löfvad krona tjusar
Små foglars sångargärd,
Likt friska ungdomstankar
Hos lagerkransad lärd.

Och åter ha studenter
Ännu en Valborgsqväll
Haft serenad för Våren,
Höjt hjertligt välkomsthell.

Nog hade sången klangen
Af den i majgrön skog:
Jag tyckte visst, att Våren
Ett tack belåtet log.

De valborgsmesseeldar
Sig tändt i månget sinn'
Och gjutit Vårens värma
Och Vårens lifskraft in.

Ej fördomarnes isar
Då hämma känslors lopp,
Ur liknöjdhetens dvala
Ha skjutit tankar opp.

Ja tankar, hvilkas längtan
Till frihet står och ljus —
Med dem en slägtets vårtid
Sås ut på jordens grus!

* * *

I, Valborgsmessetoner!
Hur kände jag mig varm,
När i de sköna sånger
I stegen ur min barm!

Från hjertats offeraltar,
Likt rök, I stegen opp;
Och *jaget,* det var *offret*
Åt slägtets vårtidshopp!

Till den fjortonåriga.

I.

Min lilla Martha! Än du går
I lifvets gyllne morgondrömmar;
Af barnaglädje hjertat slår,
Och oskuld ur ditt öga strömmar.

Ack, känn din sällhet! Gläds och njut
Och lägg den satsen väl på minnet,
Att barnalyckan ej tar slut,
Om man behåller barnasinnet!

Behåll det genom lifvets dag,
Så skall du lifvets vishet finna:
Och då får du de sköna drag
Utaf en sann, en ädel kvinna.

II.

Du fröjdar dig åt lundens vårskrud,
Åt lärkan som i rymden slår;
Men hvad är all naturens fägring
Mot unga hjertats sköna vår!

Nu munterhet och oskuld sjunga
I klara toner en duett;
Och rena känslans hvita sippa
Vid blyghetens viol står tätt.

Må känslans majregn rikligt falla
Emellan varma solskensda'r!
Då skall, när andra vårar vissna,
Ditt hjertats vår förblifva qvar.

När vinterns snö på taket ligger,
Skall i orangeriet än
Man känna mången vårens blomma
Och mången vårens sång igen!

Floden.

Insjöns lugna sköt dig födde:
Lärkan sjöng och rosen glödde,
När din bölja första gången
Vaggade en solens bild.
Lugn och klar var än din spegel;
Endast vattenliljans segel
Spändes ut af vestanflägten,
Susande så ljum och mild.

Genom fagra blomsterängar
Slingrade i muntra svängar
Liten flodpilt se'n och lekte
Med små blommor invid strand;
Deras kinder perlbestänkte,
Deras läppar kyssar skänkte,
Gungande en ängens dotter
På sin muntra våg ibland.

Bort åt skogen styr hans bölja.
Barndomsminnen henne följa;
Men den forna glädtigheten

Bytts i drömmars svärmeri.
Blomsterlek ej längre tjusar:
In i skogen, der det susar
Vekt af längtans djupa suckar
Med en ton af ungdom i,

Har han sett ett skogsrå dröja,
En nyss knoppad barm sig höja,
Midja smal, och öfver skuldran
Ljusa lockars rika svall;
Sett en mun så kärligt mysa,
Ögon blå af ömhet lysa,
Skänkande i sina strålar
Hjertats kärleksvärma all.

Och ibland, då dagen svalkats,
Har den drömmande hon nalkats,
I hans svala famn hon hvilat,
Sänkande sin själ i hans.
Framåt städs går dock hans bölja;
Bortom skog kan hon ej följa,
Minnet blott af ljufva stunder,
Hennes tro och ögons glans.

Nu från skogens lugn han hastar
Ut i verlden. Än han kastar
Sig från höjder ner och skänker
Kraftig hjelp åt flitig id.
Än han handelsdrakar bärer,
Än den hungrige han närer,
Svalkar sommarns glöd och sprider
Mildt kring svärmarns julle frid.

Sedan än en tid han runnit,
Har sin strömnings mål han hunnit:
Med det ändlöst stora hafvet
Får han blifva ett till slut.
Städse framåt gick hans flöde
Emot målet, hur hans öde,
Än af allvar, än af fröjder,
Färgade hans lifs minut.

* * *

Jollra lifvets blomsterstunder;
Drömma ut i ungdomslunder;
Värmas der af idealet:
Icke *det* är lifvets mål.

Att med manligt allvar ila
Städse framåt, icke hvila,
Huru frestelsen än lockar:
Icke *det* är lifvets mål.

Lifvets mening är att renas,
Lifvets mål att se'n förenas
Med den Ende, Alltets ursprung,
Liksom floden med sitt haf.
Då din våg skall isfri simma,
I dess djup skall ljuset glimma
Af det sanna, goda, sköna —
Gud, som allt sin kärlek gaf!

Blomsterflickan.

Hvad barnslig oskuld utur ögat lyste!
Hur herrligt kindens purpurflamma brann!
Och hur förnöjsamt dessa läppar myste,
Då hon en köpare åt blomstren fann!

Hon då var tretton år. Af nöden tvungen
Hon gick på värdshus med sin blomsterkorg.
Om ej för blommorna, man framtog pungen
Dock för att icke göra flickan sorg.

Med penningen ibland en smekning följde
Med slipprighetens söta gift uti;
Bak månget ord sig något okyskt döljde,
Som grumlade den ungas fantasi.

Bland vinets ångor och bland glädje yster
Ett njutningstörstigt sinne födes lätt.
Att pröfva orgiens yra snart hon lyster:
»Tungt är att lefva på de armas sätt.»

Och tiden gick. Från barnet, barnasinnet
Hon växte upp till mö med eldig håg.
Ej mer i henne nu, nej blott i — minnet
Den barnaglada oskulden man såg.

I hennes öga njutningslystnad glödde;
Passionens eld på hjertehärden brann.
Ej *det* tillräckligt var, som henne födde:
Af öfverflöd och lyx behof hon fann.

Ej är hon fattig mer. Ej mer hon säljer
För ringa skärfven ängens blomsterskatt:
För guldet, njutningen hon blommor väljer
Från — kindens, helsans, dygdens blomrabatt!

Förr blomsterflicka; nu en — glädjeflicka!
En tår jag fäller vid din hemska lott,
Ve den, som gaf dig lustans vin att dricka,
Ty i dess rus du gjort ditt första brott!

Kanan och Lifvet.

Hvilka röda, friska kinder!
Se, hur ögat lyser gladt!
Barnaskaran nu slår kana
Under muntert glam och skratt.

Gossar, flickor, allesamman
Komma de på kanan fram.
Faller man på denna bana,
Är det lustigt, ej en skam.

Knappt har foten börjat glida,
Förr'n vid kanans slut man är.
Under fröjd det målet hinnes,
Utan sorger och besvär.

* * *

Lifvets bana, ack hur olik
Emot denna fröjdestråt!
Ofta bleker sträfvan kinden;
Glada blicken byts i gråt.

Fallets skam kan knappt utplånas.
Verldens dom är sträng och half.
Mången störtar ned i trängseln
Rundt kring Arons gyllne kalf.

Målet, som så magiskt hägrat,
Mången, mången aldrig hann.
Ofta re'n från ungdomshimmeln
Lyckans stjerneglans försvann.

* * *

Gamle, du som stranden hunnit
Öfver ungdoms vilda haf!
Kanske, när du for *den* färden,
Var det öfver böljans graf.

Kanske hon sin vilda yra
Under isen lagt till ro:
Ack, då *kanar* man ju lustigt;
Räds ej Ran i tillstängdt bo!

Döm ej hårdt då! Hjelp i stället
Den, på klippan ligger bräckt! —
Kanske, om det stormat mindre,
Hade seglarkonsten räckt!

Inom galler.

Instängd inom starka galler
Låg han, tigern, i sin bur.
Sedan länge blott ett minne
Var det fria skogens djur.

Domnad styrka, bruten lifslust,
Mörk förtviflan, och ibland
Fylda, ljusa minnens vemod
Lyste ur hans ögas brand.

Stundom byttes dystra blicken
I en eld af hat och hot —
Ve dig, om en gång du blifver
Offer vid Vesuvens fot!

Hvarför blef hans frihet röfvad?
Hvarför togs från honom allt?
Skådelystna ögon kunna
Plågad fånge åse kallt!

Vinstbegäret ännu räcker
Hänsynslösheten sin hand!
Och förtryckets makt har många
Än ej sönderslitna band!

»Sälle broder, som fick falla
För den säkra bössans lod!
Sakta, droppe efter droppe,
Tappar man mitt hjerteblod».

Hör! Ett stönande från buren!
Ack, visst hjertats suck det var,
Som en bön om snar förlossning
Upp till dödens Herre bar.

Bryt ej rosen!

Bryt ej rosen! Ser du ej, hon gråter?
Stör ej morgondrömmens oskuldsfrid!
Ack, då solen henne blomstra låter,
Skänk du henne ock en blomningstid!

Se hvad sällhet ler i hennes öga:
Ljuset sist betvang den mörka natt!
Perlorna, som falla från det höga,
Fordra intet — bli en *lyckans* skatt.

Kärleken vill skänka, vill ej röfva:
Gif din ömhet, skona hennes prakt!
Nog din hand hon en gång kan behöfva
För att bergas undan frostens makt.

Svag är stängeln; men ur kalken stiger
Bönens blyga doft som helig vakt.
Bäfva, om hon med *det* språket tiger:
Du en engel ur sin himmel bragt!

Må du vissnad blomma se'n begjuta —
Ångrens tårar aldrig blifva dagg!
Väl din lust fick girigt purpurn njuta;
Men ditt hjerta fått en evig tagg!

Svalka.

En tryckande sommarhetta
I qvällluften ännu låg
Och bredde en djurisk slöhet,
En dvala kring tanke och håg.

Jag gick bortåt kyrkogården;
Från den kom med tårad kind
En gosse: det var liksom göt sig
I sinnet en svalkande vind.

I kläder vid arbete slitna
Nyss stod han vid moderns graf;
Med kratta och vattenkanna
Åt minnet sin gärd han gaf.

På gossens solkiga kinder
Rann tåren i stilla frid,
Liksom den fridfulla bäcken
Bland sträckor för arbetarns id.

Hans minne af älskad moder
I sol förblekna ej kan;
I lifvets tunga och hetta
Ej någon dvala det hann.

En stund invid moderns kulle
Ger krafter i mödans da'r.
Hans dygder är minnesvården,
Den skönsta, en grafhög har.

Dit går han i arbetskläder:
Der äro de högtidsdrägt.
Och der han hemtar från döden
Till qvalmiga lifvet en flägt.

Blommor i rök.

Går jag i oktoberdagar
Genom plundrad skog;
Finner qvarglömd liten blomma,
Som ej hösten tog.

O, då tror jag än på sommar'n,
Julisol och sång;
Tror på kraften, som kan blomma
Under Nordans gång.

* * *

Så jag, bland på hjertats fägring
Plundrad qvinnoverld,
Fann det rena, enkla, blyga
Ha hos dig sin härd.

Derför tror jag än, att qvinnan
Är på skönhet rik;
Tror på dygden, som kan blomma
I — cigarrbutik!

Räddat tron på idealet
I blaserad tid,
Är det storverk, som du utfört,
Anspråklös och blid.

Derför, när en oren tanke
Isar hjertats våg,
Flyr jag till din blick, som aldrig
Ännu okyskt såg.

För ditt ögas varma strålar
Mörker flyr och köld —
Städse så ditt hjertas renhet
Blir mitt hjertas sköld!

"Förgät mig ej".

Blåa blad kring gullgul kärna —
Det ju himlens spegling är:
Gyllne sol på blåa fältet
Blomman i sitt sköte bär.

Så min hågs förr hvita sippa
Speglar ock en himmels bild,
Den, för hvilken *Hon* är solen,
Som i strålglans ler så mild.

* *
*

Blått och gult är Sveas färger!
Och hon manar hvarje år
Med den blå och gula blomman
Till en trohet, som består.

Smultron.

Snöhvit blomma
Solens glöd förödde.
Och i bäret
Hennes oskuld blödde —
Skön var blomman;
Ljufvare dock bäret,
Plockadt i skogen!

Trädet.

Girigt tränger roten
In i jordens sköte,
Sökande all näring,
Sugande dess safter;
Medan stammen växer
Uppåt emot himlen,
Liksom städs af solen
Dragen med magnetkraft.

* * *

Så af jord och himmel —
Ej af *en* allena —
Danas men'skolifvet
Ut till sin fullkomning!

Sommarens sista ros.

Ännu strålar solen
Kärligt öfver nejden,
Likt ett modersöga
Öfver älskadt barn.
Ännu dröjer fogeln
Qvar i nordanskogen;
Ännu vill han sjunga
Mången sång för mig.

Men ej solens strålar
Kunna hjertat värma;
Icke fogelns visa
Fröjdar mer mitt sinn —
Alla mina systrars

Grafvar redan bäddats;
Ingen vän är öfrig
För min kärleksglöd.

Och förutan vänskap
Kan ej hjertat lefva:
Blick ur vännens öga,
Det är hjertats sol!
Har *den* solen slocknat,
Då är hjertat öde:
Lifvet deri famlar
I en evig natt.

Dig, o död, jag offrar
Gerna mina blomblad;
Fortsätt der att dikta
Om förgängelse!
Skrif ett ljust kapitel
I din mörka saga;
Skrif om dödens ljufhet
För ett ensamt bröst!

Om jag kunde sända
Fjäriln, postiljonen,
Bort till kalla Nordan

Med en bön om död!
Nej! Men till en yngling,
Till en mö, som sörjer
Döde ungdomsvännen,
Fjäril, för ett bud!

Bed, att man mig bryter
Och som hjertats helsning
Lägger mig att pryda
Ungdomsvännens graf!
Med en tår i kalken,
Som min sista perla,
Blefve sista doften
Vänskapen ett lof!

Brasan.

Goda brasa, du som skänker
Mig om vintern mycken trefnad!
Ofta för mig sjelf jag tänker
Ställa efter dig min lefnad.

Då jag önskar, att jag brunne,
Såsom du, af kärlek bara;
Att, om andras hat mig hunne,
Det försmalt af lågan klara.

Alla ger du ljus och värme;
Någon skilnad du ej känner:
Så jag lika vänligt närme
Mig till fiender som vänner!

Måtte städse hos mig brinna
Sanningens och dygdens låga!
Som du slocknar, må försvinna
Lögnens, hatets, lastens plåga!

När du trefnad kring dig spridit,
Skall i askan du dig gömma.
Om likt dig jag verkat, lidit —
Må man gerna se'n mig glömma!

I vintertid.

I.

På nyss frusen bölja kastad
Såg jag en bukett.
Men att bräcka böljans pansar
Knippan var för lätt.

Så jag på ditt frusna hjerta
Gjort ett dylikt kast:
Lagt min varma kärleks blommor;
Men ej isen brast.

Och till sist jag der skall finna
Bottenfrusen sjö.
Och på grafven af min sällhet
Skola blomstren dö!

II.

Jag såg en skara piltar
På dammens tunna is;
De sökte ifrigt stycka
Dess glas på alla vis.

En skara Amoriner
I hoppet se'n jag såg,
Som lyckats snart betvinga
Ditt hjertas frusna våg.

Lucias helsning.

När snöstorm hviner, och bölja fryser,
Och mörker råder kring sjö och land,
Jag, Ljusets bud, träder fram och lyser
Med snillets fackla och hjertats brand.
Jag bådar: solen
I strid skall draga
Och bort från polen
Vårt mörker jaga.
Jag bringar allvarets ord på nytt:
Blott köld och mörker, se'n ljuset flytt!

Man helst med ljus vill min hjessa pryda,
Liksom ett tempel om juleqväll:
På *tankens* gudom de skola tyda,

Som byggt derinne ett skönt kapell.
Och sol för verlden
Skall tanken blifva,
Och lif på färden
Åt alla gifva.
Snart känslans stjernor med mystisk makt
Ej mer i dvala vårt slägte lagt!

Med tankens ljus må du allt beskina —
Fast gammal, boken kan vara god.
Men bränn den deri, om sjuklig pina
Der anbefalles ditt kött och blod!
Dess eld allena
Kan guldet skära,
Kan sanning rena
Från lögnens lära.
Hos en Diogenes svagt det brann,
Och derför aldrig han men'skor fann!

Jag älskar ljus i ungdomligt öga.
Jag älskar purpurn på Eder kind.
Ack, trumpna miner uträtta föga!
För glädjens makt vare Du ej blind!
Men först vid boken,

Och se'n vid glasen;
Dock ej som token
I dervid rasen!
Jag trifves bäst, när vid Eder bål
Förstånd med Känsla drack *farbrorsskål.*

När snöstorm hviner, och bölja fryser,
Och mörker råder kring sjö och land,
Jag, Ljusets bud, träder fram och lyser
Med snillets fackla och hjertats brand.
Jag bådar: solen
I strid skall draga
Och bort från polen
Vårt mörker jaga.
Svär Ljuset tro denna morgonstund,
Så trifs Lucia i Eder rund!

Rimfrost.

Bort till fönstret för att läsa
  Rutans morgonblad jag går:
Mystiskt lockar teckenskriften,
Der i rimfrostglitter står.

Se! Från samma isgrå blomfält
Springa stjernebanor ut;
Huru skilda än från början,
Korsa de hvarann till slut.

Liksom smyckad till triumftåg
Är hvar ban' med blomstergärd
Af oändligt fina rosor
Från en högre Floras verld.

Och ur drömfullt sinne stiger
Klarögd, värmande en tro,
Som emellan jord och himmel
Snart af rimfrost byggt en bro.

* * *

Hvarje död, som än på jorden
Eger qvar en hjerteskatt,
Drages dit af renad längtan
Hvarje kulen vinternatt.

Och på fönsterrutans skifva
Fäster han med himmelsk skrift
Ord, som sprida tröstrikt skimmer
Öfver jordens mörka grift.

Ord om, hur från dödens vinter
Själen bryter sig en ban',
Fri och solig som kometens
Upp i Ljusets ocean.

Hur hans väg är lagd med rosor,
Födda i en evig vår.
Hur till sist du den begråtne
Efter döden återfår.

* *
*

Dock, en än ej korsad bana
Städs på rutan strålar klart —
Ack, min döda vän, du längtar:
Må till dig jag komma snart!

Slädpartiet.

Hästen frustar; bjellror pingla;
Släden lustigt framåt far
Med en börda, blott af lycka,
Med ett nyförlofvadt par.
Mellan skogens hvita granar,
Under stjernklar himlapell
Ila de, likt ungdomstankar
I vårt lifs Decemberqväll.

Och invid hans sida sitter
Hon, som är hans hjerteskatt,
Med en blick af Nordens stjerna,
Och af bjellerklang ett skratt.
Vinterns blommor uppå kinden
Helt fördunkla sommarns ros;
Och hur svann vid hennes sida
Luftens kyla snart sin kos.

* * *

I den vinterkalla verlden
Skall en kärlek, som står bi,
Göra färden genom lifvet
Till ett muntert slädparti.
Bjellerklang i vinterqvällen,
Stjernglans och en älskad mö:
Det är lifvets sommarsaga,
Satt i ram af is och snö!

Klockorna.

Allvarsamma, maningsdjupa
Tempelklockans toner dallra
Skönt, melodiskt genom rymden.
Ej får lifvets hvardagsbuller
Störa då den ädles sinne,
Hvilket lyfts med klockans toner,
Längtande från tidens smärtor,
Från förgängelsens, från dödens
Hemort, upp till stjernors skara,
Som så mildt de klara blickar

Sända ner till mörka jorden.
Sköna äro klockans sånger.
Skön den dofva klang hos malmen,
Lik en ande, ren och himmelsk,
Fjettrad i materiens boja,
Som sin ljusa lära sprider
Om ett saligt lif deroppe,
Högt utöfver jordens grafvar.

* * *

Allvarsamma, stämningsfulla
*Hjerte*klockans toner dallra,
Manande till sinnets lyftning,
Innan dagens id begynner,
Och då dagens värf har slutat.
Tunga, sorgsna blifva ljuden,
När en dygd hört opp att lefva;
När den ädla tanken slocknat,
Och sin renhe känslan mistatt.
Stilla, fridfullt de förklinga,
Då den goda föresatsen
Sammanvigts med ädel handling.

När en gång min lefnads afton
Ringes in af tempelklockan
Från det torn, der tidens urverk
Mäter våra lifsminuter,
Då skall, jublande och frigjord,
Likt ur malmen lösta tonen,
Själen svinga sig, dit längtan
Förr så ofta höjde vingen.

Aftonringning.

Aningsrika, stämningsfulla
Aftonklockans toner rulla
Efter dagens strid och sänka
Salig ro i hjertat ner.
Jordens fröjd och sorg försvinna.
Nu blott *ett* vill själen vinna:
Längtan flyr, dit stjernor blänka;
Hoppet till den Gode ber.

Den hemlöses Jul.

I.

Hvita, hvita
Flingor falla
Från det höga
Ner till jorden.
Rena, rena
Sinnen sväfva
Ner från Gud till
Barnens bröst.

Molnbäddsborna
Flingor solkas,
Smälta se'n i
Solens lågor.
Himlasända
Sinnen fläckas,
Svinna se'n i
Tåıar bort.

Hvita, hvita
Flingor smälta;
Men hvar jul det
Snöar åter.
Rena, rena
Barnasinnen
Vakna så hvar
Juleqväll.

* * *

Då en Adam,
Då en Eva
Får sitt Eden
Åter skåda.
Och till barnets
Sällhet låter
Julens engel
Porten opp.

Trädet midt i
Paradiset
Är den prydda,
Tända granen.

Ögat, trött af
Lifvets bländverk,
Hvilar ljuft vid
Hennes glans;

Tror på friden,
Som hon sprider,
Blindt för lifvets,
Hjertats sorger.
Tviflets ormlist
Än ej lockar,
Höjer ej sin
Falska röst

Modersögats
Julestjerna
Strålar öfver
Födda friden.
Barnaminnen
Ner sig sänka,
Jubla tröst likt
Englars chor.

II.

O hem, o hem, du lugna hamn,
Dit lifvets storm ej hann!
Hur ofta der i Modersfamn,
Mitt hjerta hvila fann.
Jag söker nu bland vågors brus
Förgäfves se ditt blida ljus.

Din port är stängd, ditt ljus är släckt
För mig i Juleqväll.
Min ande ser sig om förskräckt
Att finna fridens tjäll:
Alltse'n min ömma Moder dog,
Ej hemmets frid emot mig log.

Det är så tomt, det är så armt
I hjertat denna Jul.
Du lilla sparf! Du har så varmt
Och gladt i kärfvens skjul.
Hur säll din lott: du ej blef glömd,
Till längtans enslighet ej dömd.

Dock se! Igenom minnets sky
Nu strålar klart ett ljus;

Och mörker, ångest från mig fly;
Och sälla toners brus
Sig gjuta i dess klara flod.
Och stjernan blickar tröst och mod.

O Mor! Ditt milda ögas glans
Ej släckts i dödens natt.
In i en evig stjernedans
Har Skaparen det satt.
Den stjernans ljus tar aldrig slut —
Med den brann ock Hans kärlek ut!

* * *

Och stjernan till min tomhet såg
Med en förklarad blick.
Och kärlek, rik, på ljusets våg
In i mitt hjerta gick.
I denna stjernas blida sken
Sig själen åter tvagen ren.

Förr känslorna likt arma små,
Förfrusna i hvar lem,
Städs betlade att friden få;

I hjertats Betle-hem
Nu föddes fram en liten pilt;
Derofvan stjernan sken så mildt.

Ett Sinne Rent det barnet var.
Det föddes af min Mor,
Hvars frälsta själ af fridens Far
Bekrönts med kärlek stor.
Den pilten blef min frälserman,
Som hjertat lyckliggöra kan!

Nu är det gladt, nu är det varmt,
I hjertat är det Jul.
Du lilla sparf! Du har så armt
I skänkta kärfvens skjul!
Min kärfves halm är strålglans klar;
Till ax den Moderskärlek har.

Jag längtar hän från yster dans
Kring lifvets prydda träd·
Det har af lusteldar sin glans,
Af tårar kulors ked,
Till stjerna en förhoppning släckt;
Man lurad blir på dess konfekt!

Jag längtar hän till dig, min Mor,
Som längtande ser ned.
Der all min sällhets ursprung bor,
Dit, stjerna, anden led!
Mig led från Jul i mödans hus
Till himlagranens stjerneljus!

Höst.

Himlens öga blå
Svek till sist ändå!
Evig sol ej deri bodde.
Nu en stormig håg
Leder insjöns våg,
Der i frid nyss drömmar'n rodde.
Vissna löfven täcka liten blommas graf.
Sångar'n redan sväfvar öfver fjerran haf.
Det är höst, och nordanvinden kyler.

Emot molnbetäckt
Himmel apeln sträckt

Tacksam grenen, fruktbesmyckad.
Granen spirar skön
I sin barrskrud grön,
Som af stormen ej blef styckad.
Och på frukten flammar *rosens* purpur opp;
Vårens grönska lyser än från granens topp —
Under *höst,* då nordanvinden kyler.

Sluten.

I.

Jag visste så väl, huru vännen led;
Jag kände den mara, som honom red.
Det lidandet göt i mitt eget hjerta
Ett qval, långt större än vännens smärta.

Förgäfves jag närde en rusig dröm,
Att vännen jag famnade stark och öm;
Jag väckte i sinnet den kraftrika våren
Och lade en väfnad af kärlek på såren.

Jag längtar hän till dig, min Mor,
Som längtande ser ned.
Der all min sällhets ursprung bor,
Dit, stjerna, anden led!
Mig led från Jul i mödans hus
Till himlagranens stjerneljus!

Höst.

Himlens öga blå
Svek till sist ändå!
Evig sol ej deri bodde.
Nu en stormig håg
Leder insjöns våg,
Der i frid nyss drömmar'n rodde.
Vissna löfven täcka liten blommas graf.
Sångar'n redan sväfvar öfver fjerran haf.
Det är höst, och nordanvinden kyler.

Emot molnbetäckt
Himmel apeln sträckt

Tacksam grenen, fruktbesmyckad.
Granen spirar skön
I sin barrskrud grön,
Som af stormen ej blef styckad.
Och på frukten flammar *rosens* purpur opp;
Vårens grönska lyser än från granens topp —
Under *höst,* då nordanvinden kyler.

Sluten.

I.

Jag visste så väl, huru vännen led;
Jag kände den mara, som honom red.
Det lidandet göt i mitt eget hjerta
Ett qval, långt större än vännens smärta.

Förgäfves jag närde en rusig dröm,
Att vännen jag famnade stark och öm;
Jag väckte i sinnet den kraftrika våren
Och lade en väfnad af kärlek på såren.

Jag såg honom lycklig, hur tacksamt han log;
Af onämnbar sällhet mitt hjerta då slog.
En väg till hans hjerta dock fåfängt jag
spårar.
Min dröm svann som ström — som en
ström utaf tårar.

II.

Mussla, tillslut hårdt ditt skal
Och behåll din perla sjelf!
Hjerta, göm ditt kärleksqval
Djupt inunder lifvets elf!

Ack, med perlan skall det ockras,
Sprättigt skrytas,
Tanklöst bytas;
Och med perlor gunsten sockras.

Hjerta, så din skatt går ock:
Girigt dig kring honom hvälf!
Öga, slut ditt ögonlock
Och behåll, stolt, tåren sjelf!

Helsningssång till Göteborg.

Melodi: »Se hist.»

Du stad vid Vesterhafvets bölja,
Vid Göta elf! Vi helsa dig!
Du fostrat oss att troget följa
En gången slägt på ljusets stig.
Din id och kraft vi alla vörda.
Vi älska dig, vår fosterbygd.
O, att af oss du kunde skörda
Rik frukt af lärdom, vett och dygd!

Ej kämpar Du, som förr, med svärden:
Din drake friden har om bord.
Dock andens frihetsstrid i verlden,
Den föres än i högan Nord.
Ett Elfsborg, starkt, må Dig vi bygga
Mot andligt våld och tyranni,
Att rätt och sanning lefva trygga,
Och tanken växer stark och fri!

Nu helsa Dig från Fyris stränder
Ett manligt mod, en ungdomsglöd!

Dig hjertats tack vår skara sänder,
För att Du var och är dess stöd!
Ju högre sol på fästet lyser,
Dess mera käns hvar stråle varm.
Ju högre kunskapsljus du hyser,
Dess mera kärlek i din barm!!

Till den sträfsamma gamla.

Barnaåren hasta bort,
Fly på englavingar.
Lifvets allvar inom kort
Sorg och möda bringar.
Träget arbet', redligt sinn'
Hösta frid i hjertat in.
Glans från oskuldsåren
Skönt försilfrar håren.

Troget har du skött ditt kall
Båd' med hand och hjerta.
Och dig endast spiseln skall

Kunna nedersvärta.
Du begär en ringa lön:
Ack, ditt arbet' är en bön
Om att endast lefva
För att gagnrikt sträfva!

Blir du åldring sist, hvad mer!
Hvarje tidens flinga,
Som på sinnet faller ner,
Julefrid skall bringa.
Barnaminnen skola som
Barnaskaror tumla om
Gladt i ålderns drifva
Och den gamla lifva!

Till Franzisca Carina.

Bort från bygdens dam och buller
Vänder mödans trötte son
Ner till stranden för att lifva
Domnad kraft i svala ån.

Kläderna så af han kastar,
Tumlar om i kylig våg;
Fri som den nu tanken qväller,
Ren som den blir grumlad håg.

Stiger då ur dunkla djupen,
Höljd af skum i färgrik glans,
Goda, evigt unga nymfen,
Jollrande en böljedans.

Glädtig sång från skälmska munnen
Värmer svennens bröst till slut;
Solig blick och sorglöst väsen
Jaga dystra minnen ut.

* * *

Canzonetta, canzonetta!
Ur musikens svala flod
Lik en vågens trolska dotter
Upp, bedårande, du stod.

Och den qvalmuppfylda tanken
Höll du qvar i Lethes ström;
Hvarje ton från glada läppar
Var ett mäktigt: »njut och glöm!»

Stundens fröjd i regnbågsfärger,
Ögonblickets evighet
Är för *ljus* för skumögdt allvar,
Och mot kallt förstånd för *het!*

Hell dock! Månget trumpet sinne
Gör för stundens glam sin cour —
Hvardagsmen'skans gamle Adam
Flyr vid toner från »L'amour»!

Vid Pontus Wikners graf.

Store lärare i lifvets skola!
Hvem kan fylla platsen, som Du lemnat?
Rikligt egde Du den största lärdom:
Konsten att lefva.

Tankens sol stod högt uppå din himmel,
Och derunder hjertats fält var bördigt:
Sådden, af det Godas engel utströdd,
Spirade härligt.

Tanken var för dig en Jakobs stege
Uti »Filosofens morgondrömmar» –
Den är vägen, när de högsta krafter
Stiga till hjertat.

Renhet, kärlek voro hjertats krafter,
Och ditt *snille* gaf dem sköna former.
Ej i lif och dikt de trenne skildes:
Det är din storhet!

Må ditt minne bland de ungas leder
Gjuta styrka i den svages hjerta,
Att, se'n idealet saligt hänryckt,
Ej han det sviker!

* * *

Sorgsna ungdom vid din Wikners kista!
Då först afskedet blir vännen värdigt,
När den viljans renhet, som dig prydde,
Bäres *för lifvet!*

Vid professor W. E. Svedelius' död.

En sparad ungdomskraft gaf frukt,
När ålderns höst var inne;
Den gaf ett Idunsäpple skönt
Åt lärde gubbens sinne.

Med leende i blida drag
Och visdomsord från munden,
Han liknade ett krusadt haf
Med djupa perlegrunden.

Så rent och klart som hafvets våg,
Hans tal ock sälta skänkte — .
Nog helsans bad du säkert njöt,
När hafsskum kring dig stänkte!

Och sjelf han var en väldig våg
Hos golfströmmen i tiden,
Hvars värme dröjt hos mången qvar,
Fast hon förbi är gliden.

Hon rullat hän mot annan verld,
Hvars sol hon här sökt spegla.
På henne själens sällhetshopp
Till Ljusets hamn skall segla!

Vid Gustaf Nathanael Westmans död.

Ögats stråle muntert spelar i den fylda festpokalen,
Ungdomsglädjens ystra fläktar brusa svalkande, i talen,
Lifvets möda, qval och tvifvel domnat, kufvade en stund —
Då ett sorgebudskap plötsligt föres in i vänners rund.

Glammet tystnar. Och de tårar, som på kinden nederfalla,
Vittna om, att kär var vännen, döden skulle hädankalla.

Tanken förs från stundens fröjder hän af
minnet till den gång,
Då jag lärde skatta vännens enkla väsen,
ädla sång.

Du var nobel, hjelpsam, trofast, skarp i
tanke, varm i sinne;
Och en tro på högre makter bodde i ditt
hjerta inne:
Till det Sanna, Goda, Sköna, innersta
Treenighet,
Till dess allmakt stod din tillit; tvifvel
den ej sönder slet.

Hvad du, så i ord som i handling, stälde
fram för verldens öga,
Var ej hastverk, det var mejsladt, danadt
fram af tankar höga.
Nu du, gode, samvetsgranne, till Euripides
har gått
Och af honom sångens lager kring din
ädla panna fått.

När du nu i klarhet skådar jordelifvets
dunkla gåta,
Säg mig, broder, hvarför skulle jag väl då
din död begråta —
Glädjens tårar ned må falla, kryddande en
festpokal,
Då jag dricker för dens minne, som trädt
in i ljusets sal!

Den lugna hyddan.

På stranden invid lifvets flod
Allt från min späda barndom stod
En lugn och fridfull hydda.
Ej stormen nådde hennes knut;
Och värmen der tog aldrig slut,
Fast solda'r voro flydda!
Den hyddan, hon är mest mig kär:
Ty hon Ditt *modershjerta* är.
Och om min bild man derur dref,
Då först jag riktigt husvill blef!

Strövers.

I.

Suckar, suckar jaga friden
Bort från döde vännens vård —
Det är höstens vind, som blåser
Öfver hjertats rosengård.

II.

Olja väcker
Tröga lågor.
Olja stäcker
Höga vågor —
Herre Zebaoth! Gjut olja
På min kärlek, på mitt hat!

III.

Skryt, egenkärlek, högmod, afund all,
Likt torre grenar, allesamman
Vi kaste in i vänskapsflamman —
Hon klarare förvisst då brinna skall!

IV.

Om, menskobarn, du blott dett Sanna *tror*,
Det Goda *älskar* och det Sköna *hoppas* —
Var viss, att redan i ditt hjerta gror
Den vår, som under evig sol skall knoppas.

Det stormar.

Stormens andar strida
Mot sin stränga lott.
De af ångest qvida
Öfver forna brott.
Hän till gamla ställen,
Härd för synd och skam,
Skoningslöst dem drifver
Samvetsmakten fram.

Nu de mot sin vilja
Jaga brottets stråt:
Bryta menlös lilja,
Krossa seglarns båt,

Grusa hem till spillror,
Sarga fiskarns not,
Sprida brandens fasor,
Slunga blixtens hot.

Så i qval de rista
Syndens lustar af —
Faller så den sista
Ner i intets graf:
Tystna stormens verop,
Följer fläktars smek —
Rena andra tråda
Menlös barnalek!

Mot morgonväkten.

I.

På afväg komna tid!
Hvarthän? Din yrsel stanna!
Ditt öga färgblindt är,
Och feberhet din panna.

I luntorna förläst,
Af poesi beskänkt,
Din sjuka hjerna ej
På länge nyktert tänkt.
Att *dikta* om, hvad godt,
Hvad ädelt fins på jorden;
Att skapa stämningsstund
Utaf de granna orden:
Det skattar du för mer —
Just detta är din blygd! —
Än fruktbar handlingskraft
I kärlek och i dygd.
För ringe målaren
Du sjelfve skaparn glömmer!
Åt ömklig dvergakraft
Det högsta priset dömer —
En kraft, som aldrig än
Till annan handling dref
Än den, att pennan togs,
Och »skalden» känslor skref.
Att ädel karakter
På papper efterapa
Är mer, än under kamp
I lifvets tvång den skapa!

Nog pappersgubben lätt
En snillets lager vann;
Men han, hvars lif var sång,
Dog som en simpel man!

* * *

Vet, lifvets högsta konst
Är att *det goda* dyrka.
Och dikta med *sitt lif*,
Är själens högsta styrka.
Du handlingsidiot,
Blott mäktig poesi,
Du är på menniska,
Poet, en parodi!
Blott den är menniska,
Som kan det goda *lefva!*
Den största snillet är,
Som *deri* högt kan sträfva!
Jag ville skrika ut
Med styrka, tusenfald
Af stormens röst: ej *ord*,
Blott dåd gör tidens skald!!

* * *

Skall, Mensklighet, du än
I sår och vanmakt ligga!
Och dina ögon hjelp
Förgäfves ännu tigga!
Förbi gå dogmens prest
Och poesins Levit.
Du väntar än på en
Barmhertig Samarit!
Han blir din rätte skald:
Hur varmt hans hjerta glöder;
Det härdar viljans stål,
Behof att hjelpa föder.
Han ropar ej blott »opp!»
Han *lyfter* sjelf dig opp,
Ger olja åt ditt sår
Och åt ditt tvifvel hopp.

* * *

Hur än den hjelpen tycks
I dikten gått till hvila;
Hur kalla vindar än
Må tiden genomila —
I lifvets ocean

Dock städs en golfström går,
Hvars varma, rika våg
Mot månget hjerta slår.
Den slog så varmt en gång
Mot Nazarenens hjerta
Och gaf en helig kraft
Mot hvarje mensklig smärta.
Hans trognas starka dygd,
Ja, hans martyrers frid
Ur denna våg fick kraft
I en förlamad tid.
Vid paradisets port
Den strömmens källa qvälde,
Då jordens första tår
Den fallna Eva fälde.
Se'n ånger, nöd och qval
Den rikligt fylde opp;
Men mången tår ock rann
Af tacksamhet och hopp.
Den vågens dop ger kraft;
Den själens adel skänker,
Hvars stolta vapensköld
I ögats solljus blänker —
En adel, endast stolt

Mot lustars simpla hop,
Men ödmjukt hjelpande
Vid den mest armes rop.

* * *

En famn ger större tröst
Än den, i bok insluten.
Och hand i hand är mer
Än hand, om penna knuten.
Från egenkärlekens,
Från smickrets höjd stig ned!
Och ställ dig sjelf, poet,
I de rekryters led!
Med dådfull handling blott
Skrifs lifvets sköna saga.
Blott egna segrars kraft
Kan andras nöd förjaga.
Tro ej, att Satan flyr
För några granna ord!
Sjelf störste talarn
Han är på denna jord:
Ett korstecken dock fins,
Som honom helt förskräcker,

När armarne slås ut,
Och trofast famn du räcker
Åt den betrycktes sorg
Och åt den fallnes nöd.
Då flyr den lede bort;
Då släcks hans afgrundsglöd!

II.

Du höga kraft, som helgon födde,
Som segrande på korset blödde,
Som i triumf besteg ett bål;
Som fylde reformatorns lära,
Att frukt i lifvet den sågs bära —
Hvem eger i vår tid ditt stål!

Oss tvifvets Nero hårdt förtrycker
Och makten bort från Kristus rycker.
Dock stundar snart tyrannens fall!
Hans Rom har redan börjat brinna.
Fast lågan barnatron skall hinna,
Mitt hjerta, än du blomstra skall!

Snart seklers natt från jorden vänder,
Det *skönas* månglans mer ej sänder

En dunkel bild af lifvets sol.
Farväl då, skaldeserenader!
I slägtets månskenspromenader!
Det blifvit dag från pol till pol.

Och Korsets, Lyrans stjernbild ramlat.
I böckers stjernljus nog vi famlat!
Det Goda sjelf blef sol en gång.
Dess urkraft lif i dvalan gjuter;
Och dygden ur hvart hjerta skjuter;
Och lifvet fylls af *handlingssång!*

EROTISKA DIKTER.

Kyssen.

Hvad är din kyss? En skön, elektrisk låga
Emellan våra skilda kärleksströmmar;
I den ditt väsens mildhet till mig strömmar,
Och all din kärleks mod, som allt kan våga.

Ett hoppfullt svar på hjertats blyga fråga,
En verklighet af mina skön'sta drömmar
Då tränga till min själ, när så du ömmar
För älskarns hjerta, tärdt af tviflets plåga.

Ja, vedermödans platina, den hårda,
Materiens stoft, som andens vingar bära,
Nedsmälter då i elden af din kyss.

O, må ditt hjertebatteri jag vårda!
Då skall dess milda ström mig städs beskära
Den ljufva låga, som mig värmde nyss.

Visa.

Melodi: »En liten fogel satt en gång».

Och våren kom, och isen smalt,
Och solen ler så varm;
Men dag från dag är ännu kallt
Uti min flickas barm.
Och fogeln sjunger för sin vän
En sång så innerlig —
För mig blott höras orden än:
»Jag vill ej följa dig».

Det var en tid — så snart den svann -
Då ännu hon var min.
Då var hon öm, och ingen ann'
Hon hade i sitt sinn'.
Då var jag nöjd och lyckliggjord
Och rik för lifvets stig:
Ty vid mitt bröst de ljufva ord
Hon sa': »jag älskar dig».

Hvar gång, när aftonsolen strör
Sitt guld och sjunker ner,
Jag tänker på det hopp, som dör,

När det sig skönast ter.
Se'n kommer minnets mörka tid
Med sorgens tåredagg.
Men, hjerta, säg! Bär du dervid
Till henne något agg?

O nej! Det icke hata kan;
Det älskar henne än!
Ibland deri ett hopp upprann:
Hon kommer nog igen.
Då blir derinne åter vår;
Min själ blir ljus och varm —
Ty sol jag från ditt öga får,
Och kärlek vid din barm!

Mogna drufvor.

Hvarför läpparne så röda,
När din oskuld blef så hvit?
Drufvorna så eldigt glöda,
Fast din barm är kall granit!
Trånfullt städs min själ försmäktar;

Ty helt fjerran är den nektan,
Som i dina läppars par
Än en fridlyst vingård har.

Just din drufva törsten väckte,
Som förjagar all min ro!
Rättvist då, att du den släckte
Och göt frid i hjertats bo!
Lifvets öken, i oasen,
Skänker den ej vindrufsklasen?
Får i ett förlofvadt land
Först jag värmas af dess brand!

Nej! Närhelst ditt ögas stjerna
Tindrar af en svärmisk håg,
Har jag *rätt* att ut mig ärna
På ett härligt plundringståg!
Då din oskuld måste blöda!
Och din kalla barm skall glöda,
När ur munnens rosenbål
Kärleken jag dricker skål!

Min sol.

Jag älskar dig, min lilla vän,
Af all min själ.
När solen släcks, jag brinner än
Och tänker på ditt väl.

Den tanken är blott blommans doft,
Dess offergärd
Åt solen, som på jordens stoft
Mildt skapar blomstrens verld.

Du är min sol, för hjertats teg
Mitt säkra hopp.
När fram du på min himmel steg,
Sköt lyckoblomman opp.

Du är min sol. När moln betäckt
Din pannas rund,
Är ljuset för mitt hjerta släckt:
Det bäfvar i sin grund.

Du är min sol. Och i dess sken
Så mången gång
Sjöng lilla fogeln på sin gren
För dig sin varma sång.

Ej längre skall mitt hjerta slå,
Det då är dödt,
När denna sol ses nedergå,
Om ock i hjerterödt!

Och genom hela dödens natt
Dig följer jag —
Du sprider med din kärleksskatt
Bland dödens mörker dag!

Kanske!

Jag vill segla efter stjernor
Öfver tidens ocean,
Följa dina ögons strålglans
Från dess rena, höga ban'.

Och bland dolda skär och bankar
Söker jag i storm en fyr.
Till ditt hjertas helga låga
Trängtande min ande styr.

Kanske dock, när trötte seglar'n
En gång löper in i hamn,
Han ej finner, hvad han sökte,
Möts ej af din öppna famn!

Då, likt flygande Holländar'n,
Skall han åter hasta ut,
Söka ro, der stormen rasar,
Glömmande sin lyckas slut.

Fyren slocknat; fyren ramlat;
Grundet döljs i stjernlös qväll.
Och mot klippan krossas seglar'n —
Mot ett stenhårdt hjertas häll!

Min sällhetsdröm!

Förstt i vansinnets natt
Skall min själ finna ro,
Der bland spöklika minnen
I frid jag skall bo.
Jag skall sluta en hexa
Så kärligt i famn,

Som med köttlösa läppar
Skall hviska mitt namn.
Och på benmun, så bländhvit
Som oskulden nyss,
Har jag fäst en i blodlågor
Brinnande kyss.
Och nu rosröda läppar,
De grina så sött
Ett minne från fordom,
Som lyckan förödt.
Och de kärliga tankar,
Hon städs stötte bort,
Ha' nu blifvit af smådjeflar
Lustig kohort,
Som med sprakande hjertan
Ses dansa i ring
Och sprida ett eldhaf
Af gnistor omkring.
De jubla och hoppa
På taggbeströdd grund —
Ty kärlek med hat
Ingått evigt förbund!

SKÄMTSAMMA DIKTER.

Vin och vatten.

Liksom hjorten häftigt längtar
Efter vatten, så jag trängtar
Efter vin.
Vatten, vin jag vill besjunga.
Vin dock styrke först min tunga.
Drufvor blöden!
Föden glöden!
Se'n drar svagheten för hin.

På then Noaks tid Vår Herre,
Se'n det öfversvämmat värre,
Tyckte, att
Jorden utaf vatten hade
Fått tillräckligt, och han sade:
»Så den ljufva
Drufva, grufva
För den härligaste skatt»!

Vattnet friskar blott upp kroppen
Vinet sjelfva hufvudknoppen
Gör förnöjd!

Vattnet eld och törsten släcker.
Vinet kärlek, glädje väcker.
Känslor ömma
Strömma: tömma
Bägarn är att dricka fröjd.

Vattnet skänker idel prosa.
Vinet hellre vill jag rosa;
Ty det ger
Åt den tyste talförmåga,
Åt den rädde mod att våga,
Skaldens panna
Granna, sanna,
Qvicka tankar: det är mer!

Först, se'n solen har gått neder,
Sin betydelse och heder
Månen får;
Så ock vattnet »andre dagen»,
Se'n man varit upp i tagen
Med att skåla,
Skråla: tåla
Deraf stop man då förmår.

Bågen kom på syndafloden.
Dock, fast ej på den metoden,
Regn vi få.
Sup i förtio da'r och nätter —
Samma färgers spel då sätter
Sig på nosen
Hos en; tro se'n
Dock ej, man kan gask försmå.

Någon gång att balancera,
Till och med att gå på flera
Än de två;
Hvad gör det väl — midt i natten?
Simma måste du i vatten.
Simma, kräla
Ä' la stjäla
Sig från pligt att *upprätt* gå!

Vin gör men'skor stundom feta;
Sjelfva vattnet, som vi veta,
Ock det gör.
Bättre dock i skallen, benen
Hafva vin än vatten: menen
I ej detta?

Nätta, lätta
Kroppen vattnet grymt förstör.

Bra Han uti Kanan handlat,
Sedan vattnet Han förvandlat
Till ett vin!
Annat är det nu, fy katten!
Ty af vinet gör man vatten!
Visst är tiden
Vriden! Striden
Emot detta verk af hin!

»Käre lärjungar! Jag menar,
Jag är vinträd, I dess grenar»:
Kristus sa'.
Vattenledningskällan, rören
Nämndes icke: detta hören!
Nykteristen
Sist en kristen! —
Vinträd *vattenskott* ej ha'!

Rike mannen fick ej vatten.
Ack, i himlen, genom tratten,
Går blott vin!
Och S:t Per sin syssla mister,

Ses blott en bland nykterister
Genom bomen
Kommen. Gommen
Blir ej vattnad ens hos hin!

Vattnet skönt i öknen lisar;
Derföre man mycket prisar
En oas.
Lifvets öken, i oasen,
Bjuder oss på — vindrufsklasen!
För den ljufva
Drufva, grufva
För mång' skatter, höjs mitt glas!!

"Bottentjopp"!

Ingen bättre dryck på jorden
Finnes än vårt vin.
Glädjen, Skämt det har till vänner,
Ledsnad ger det hin.
När i botten glaset tömmes,

Dricks för nyfödd Fröjd
Jemte graföl efter Sorgen,
Som är undanröjd.

Ifrån hvardagslifvets dalar
Hän till Bacchi topp
Vill jag, för att der mig svalka,
Hasta skyndsamt opp.
Der man genom »*dimman*» dunkelt
Skådar allt förvändt,
Som här under solens skifva
Händer och har händt.

Broder! Sätt en »klar» till »mulen»!
»*Dimma*» då uppstår.
Ej du märker se'n, hvar Nöden
Fram på jorden går.
Några »perlor» tag, se'n mister
Du för lyxen smak.
Älskar qvinnan utan perlor,
Krogen som gemak.

Mins Diogenes, den mannen,
Filosof han var.

Dag och natt han ständigt lefde
I ett Bacchi-kar.
Ifrån golfvet, tak och väggar
Vinets ånga kröp:
Derför ju den heders-gubben
Hela dygnet söp.

Alltså var han städs i »*dimman*»,
När han gick ur hus.
(Undra då ej, om han brukte
Lysa sig med ljus!)
Om du älskar Bacchi-karet,
Tager dig ett rus,
Blir du filosof och sätter
I buteljen ljus!

Vindrufs-rankan måste stödjas;
Hon af vin är *full*:
Fins ej väggar, när man druckit,
Ramlar man omkull.
Rankans drufvor äro röda,
Och dess blad är grönt:
Vinet ständigt föder kärlek,
Alstrar hoppet skönt.

Derför Broder! Töm en »bläcka»!
Och fyll på en ny!
Gifve Bacchus, vinet räckte,
Till dess dag skall gry!
Tjopp för Bacchus! Tjopp för Amor
Och hans pilars mål!
Tjopp för alla gamla minnen!
Tjopp för »gasken»! Skål!!

Kräftvisa.

Salig Dumbom, eller hur,
Skref om kräftornas natur.
I hans fotspår vill jag träda
Och en stump om kräftan qväda.

Kräftan är ett litet kräk,
Har en klo vid hvarje käk'
Och en stjert, helt lik turnyren;
Är rätt stilig till figyren.

Paulus har ju i ett tal
Ordat grant om kräftans skal,
Rådt oss att vid bröstet häfta
En »rättfärdighetens kräfta».

* * *

En gång hon, så är det sagdt,
Ville trotsa strömmens makt,
Sig i kraft med honom mäta
Och sin litenhet förgäta;

Sökte strömmen gå emot,
Trots hans vilda brus och hot;
Men hon måste genast backa
Likt för »Famnstaken» en bracka.

Och se'n dess hon städse går
Bakåt ifrån år till år:
Detta är ett straff af *strömmen* —
Ej, I gråe, detta glömmen!

När hon slutat *bakåt gå*,
Ses den *röda* färg hon få;
Dock mån I, konservativa,
Re'n i lifvet röda blifva!

* * *

Kräftan, om hon har rel'gion,
Har om helvetet den tron
(Nästan lik de bibelklokas),
Att man i kastruller kokas.

Stackars kräfta! Vatten blott
Blef i lifvet hennes lott.
Och till sist hon dör af vatten —
Sköna nykterhet! Fy katten!!

Himlens fröjd, som kräftan får,
Derför blir en bränvinstår!
Unna henne den! Låt supen
Glida efter ner i strupen!

Menskolik, för fridens skull,
Städs får trenne skoflar mull;
Kräftan får ej ro i magen
Förr än *tersen* blifvit tagen.

Derför, broder, tag en sup,
En, som just är rigtigt djup!
Kräftans region dig väntar,
När på grafdörrn döden gläntar!

P. S.

Hanar först må ätas opp!
Sedan honans läckra kropp
Fröjde oss; men dessförinnan
Dricka vi ett glas för — qvinnan!

Gåsvisa.

Melodi: »Jag kommer ifrån Nobis».

Vårt Skåne är ett härligt land:
Det skänker limpor, män åt pressen
Och skryt och handskar åt ens hand;
Bäst äro dock — de feta gässen!

Det ligger visst i landsens luft,
Törhända hör det ock till racen,
Att själen eger skralt förnuft,
Och kroppen lätt förlorar gracen.

Dock, framför fet och nystekt gås
Man glömmer lätt båd' gång och läte.
Hvad läckert kött, hvad piff på sås,
Och sådant härligt innanmäte!

Den helge and' tog dufvohamn;
Som svan blef Zevs till Leda dragen:
Ty tror jag, under gåsens namn
Är det en gud, som fröjdar magen!

Gäss räddat Capitolium:
Du deras dumhet icke håne!
Och, fast historien är stum,
Jag tror, att de ha' frälsat — Skåne!

Ty mången gås för landet dog
Och se'n begrofs i danske magen;
När så, *förräten*, dansken drog
Till strids, han blef af svensken slagen.

Och än jag tror, att vissa gäss,
Om norsken hoppar öfver skackel,
I krigskonst kunna en finess
Och rädda landet med sitt — kackel!

Det sägs, när grafvens port uppslås,
Och ropet hörs från Döds härolder,
Att »skönt är dö af smällfet gås
I blomman af sin ungdomsålder»!

P. S.

Jag här presterat gås i bläck.
Dock, förr'n jag slutat pennan doppa,
Jag ber: »var ej mot kocken fräck,
Och rata ej hans — *svarta soppa!*»

Kaffepannan.

Jag vill dig egna här en sång,
Du gamla, kära kaffepanna!
Du är en bild din lefnad lång
Utaf det Sköna, Goda, Sanna!

För trötta gumman i sin stol
Är du det skönaste på jorden.
I dig hon skådar lifvets sol,
Der blank du står på kaffeborden.

Och gamla mön, som icke får
I lifvets öken någon *manna;*
Sin sorg hon glömmmer vid en tår
Af nektar'n ur en kaffepanna.

När kaffesystern i sin rund
Beljuger allt, hvad upp hon snokat;
Så öppnas ej till lögn din mun,
Blott vittnar sannt om den, som kokat.

Ack, qvinnorna ej likna dig!
De ha' som du, ej lock för munnen.
Ditt flöde låter tömma sig;
Men svadan räcker till som brunnen.

Mig synes, att du liknar väl
En ståtlig tupp bland många hönor,
Som fröjdar hvarje käringsjäl
Med härlig saft från sina bönor!

"Avec".

Vid utgången ur Paradis
Bads Eva att i porten stanna:
Af Trädgårdsmästar'n till bevis
På nåd hon fick en kaffepanna.

Den innehöll en härlig dryck,
Som kunde mot all ledsnad skydda.
Men så fick Fan en djefla nyck,
Att tröstetår'n han skulle krydda.

Deri han kastar några korn,
Som sedan verkade förfärligt.
(I veten ju, att Fan har horn —
Åt hvar och en, som talar ärligt!)

Väl ledsnaden försvann till sist,
När käringarna saften sögo;
Men glädjen kom af nästans brist,
Som obarmhertigt de beljögo!

Af minsta fläkt i grönan lund
Begynner aspelöfvet dallra —
Af minsta skäl i systrars rund
Rörs käringtungan för att sqvallra.

Dock, medel fins mot Satans list,
Som helt hans lögnegift förstörer;
Och detta är »avec» för visst
I form af cognac, punsch, likörer!

»In vino veritas», märk väl!
Och »sine Baccho friget Venus»!
Ja, spriten värma kan en själ
Ock af det feminina genus!!

Supbordsbön.

O Bacchus, gaskens gud! Då här vi dricka
Mång' bottenfock med bröderna i ro;
Så hör vår varma bön, om ock vi hicka,
Att vi må uppå vinets ande tro!

Vi samlats hit från vedermödans öken
Till din oas, der drufvan gjöt sitt blod.
O, sänk dig neder uti tobaksröken,
Och var oss när, som i en molnig stod!

Hydaspes och Orantes, förr berörda
Utaf din tyrsus, ändrade sitt lopp.
Så tidens vågor bli tillbakaförda;
Och vi bli yngre för hvartenda »tjopp».

Men om sist gaskens sol vill sjunka ned
rätt
Uti goodtemplarnes reservoir,
Låt, tills vi sätta näsan uti vädret,
På henne aftonrodna'n dröja qvar!!

Vitzord om Luther.

Om gubben Luther jag sjunga vill,
Som tusen munnar ha prisat.
Re'n hundra år, innan han kom till,
För Huss som örn han sig visat.
Dock örnenäsa han se'n ej fått,
Men örnnaturen och styrkan;
Och örn-styng fingo båd' stort och smått
Af pape-gojor i kyrkan.

Som ung var Luther i klostrets sköt;
Men munken märkte omsider,
Att denna cellen ej inneslöt
Det frö, som lif kring sig sprider.

Han gaf på båten båd munk och Rom;
En afsmak började vakna —
Nen nu för tiden en prest så from
Kan rom och munken ej sakna!

Ej mer med kyrkan han har fördrag,
Mot påfvedömet sig reser.
I Wittenberg hör man hammarslag
Uppspika Lutherska theser.
För lutter dårskap dem Påfven tar,
Och kyrkans bann honom skänker —
Nu ordens-ban' mången prostfar har,
Som dumhet skrifver och tänker!

Ja, bulla-bagaren uti Rom
Begynte Luther besvära.
Från honom gratis en bulla kom,
Som Luther skulle förtära.
Att Luthers smak henne icke tål,
Förr än som bränd; intet under!
Han derför brände den på ett bål:
Ett bålverk mot påfvefunder.

Och Luther tänkte: skall nåd jag få,
Jag ej behöfver ha aflat;

Men som jag vill ha mig några små,
Behöfver visst jag ha aflat.
Han aflatskrämarens ändamål
Blott afskyvärdt kunde finna.
Dess bättre fann han ett giftermål —
Ett mål för man som för qvinna!

Ja, mycket stort gubben Luther gjort:
Hans minne vördnad ock visas;
Och vid hans fest uppå hvarje ort
En mårtensgås alltid spisas.
I tal och skrift fans en äkta klang;
Doch meisten Preis vill ich geben:
»Wer nicht liebt Wein, Weib und Gesang,
Er bleibt ein Narr sein lang' Leben!»

Glädjens vän.

Förr ett anlet gladt jag såge,
Än att framför föttren låge
Hela verldens härlighet
Såsom min tillhörighet!

Förr på en jag såge — —
Än hans anlet, då han trumpen
Går och tjurar hela da'n!
Ty då är han ful som fan!

I de gamla Asatider.

I de gamla Asatider
Fans vid asken Yggdrasil
Tvenne brunnar: Urds den ene,
Nornorna der höllo till.
Mimers brunn, det var den andre,
Mimer var dess skyddsvakt huld.
Nornorna de voro trenne,
Hette Urd, Verdandi, Skuld.

Mimers brunn som vishetskällan
Hade kommit uti rop.
Oden offrade ett öga
För att deraf få ett stop.
Domarplats var Urdabrunnen.
Ur dess djup, som heligt var
Och åt allt gaf samma hvithet,
Hade födts ett svanepar.

* * *

Nu ha kommit andra tider,
Se'n symbolernas ha flytt.
Urds och Mimers brunnar sinat,
Och de fyllas ej på nytt.
Mimer blef goodtemplarismen
Och hans brunn dess vattenskål.
Urdabrunnens helga vågor
Hvälfva nu i punschfyld bål.

Nog har själen mist ett öga
Och en blick på lifvet fått,
Som är ensidig! Hur eljest
Kan väl vattnet smaka godt?
Och den visdom, vattnet skänker;

Säg hvad är väl denna värd?
Vattnet kan det icke verka,
Om i Upsis man blir lärd!

Annat bålen! Liksom fordom
Asakotteriet satt,
Språkande om dagens frågor
Ikring Urdarbrunn hvar natt;
Så man ock kring bålen sitter,
När man klarare vill se
In i frågorna, ty bålen
Ger en tankeställare.

Sångarsvanor! o, jag vet nog,
Hvarest I den första gång,
Ur förtrollningshamnar lösta,
Höjde Eder jubelsång.
Ynglingen ur bålens nektar
Drack en bottenfock — och si,
Ut från munnens vigda läppar
Flödade strax poesi.

Det af Urdavågen stänkta
Alltid blef fullkomligt qvitt

Färgen, som förut det egde,
Blef som äggskalshinnan hvitt.
Om på fracken någon prisse
Bålens sköna punschflod slog,
Då den får på morgondagen
Samma färg: det vet du nog!

Bålen ock för själens öga
Färgar ljust, hvad förr synts svart.
Tanken mjeltsjukt mer ej frågar
Vid en blick på grafven: hvart?
Vara glad, tillfreds i verlden:
Hvem kan hinna större mål! —
Huru säll och nöjd man sitter
Ibland vänner kring en bål!

Men när du till Bacchi tempel,
Till dess offertjenster går,
Läs och glöm ej, hvad som ristadt
Ofvanför portalen står!
Den skall icke heller supa,
Den, som ej arbeta vill!
Och den sanna gaskens ande
Blott dem flitigom hör till!

Kalle Krikonqvists frieri.

Min ros, min lilja och min stjerna!
Min sol, min måne, min laterna!
Min dufva och min näktergal!
Du kyska kärlekens vestal!
Du helgon ibland englars skara!
Oas uti mitt lifs Sahara!
Du vestanvind med rosendoft!
Du ädelsten i jordens stoft!
O, vill du icke med mig gunga
På lifvets haf bland vågors klunga;
Ty jag kan icke gunga själf
I lifvets storm på tidens elf!
O, vill du ej i smärtedalen
Mig lindring ge för hjärteqvalen,
Att jag vid lyckans katafalk
Ej måste tömma tårars kalk!
Då skola vi som dufvor kuttra,
När lifvets kråkor blifva buttra;
Och själen aldrig sakna spis

Utaf vår kärleks feta gris!!
Ack, vill min kärlek du anamma?
Säg ja, o, du, min sällhets — mamma!!!!

Till Månen.

Du, Måne, är en lycklig ost,
Som får på »tumis» ha din Luna!
Då jag i Söder, Norr, Vest, Ost
Förgäfves söker min Fortuna.

Hvad Luna din är skön och såt!
Dess fägring är af skalder tolkad —
Hur f-n, bär du dig, gubbe, åt,
Att aldrig *månen blir befolkad!*

Säg, var du *nykter*, var du *full*,
När som du tjuste till mansellen?
När du fick »ja» utaf ditt gull,
Var det på morgon eller qvällen?

Men, om till dig fans telefon,
Jag höra fick en röst kanhända,
Som gjorde af min illusion
Helt plötsligt — en förfärlig ända!

Strövers.

I.

Uti Edens paradis
Gick det till på gaskigt vis,
Och der idkades en sjudjekla kurtis.
Fan, han blef uti Eva kär;
Eva svek, som ju qvinnan plär:
Sedan Satan horn jemt bär!

II.

Ur Adams sida Eva kom —
En tomhet, som är svårt att lida,
Hvar man se'n kände året om
Och tog så flickan till *sin sida.*

III.

Der skrider genom lifvets öken
Mång karavan —
Och *det* är just hvar liten fröken
Här i sta'n!

IV.

Likt Narkissos framför källan,
Stirrande i bål'n, du står;
Finner dig allt mera fager,
För hvar gång du ta'r en tår.
Blir till sist du kär i bilden,
Töm då bålen under ras —
Vet, du säkert idealet
Fångar i dess sista glas!!

När Bacchus gråter.

Den glade Bacchus gick en dag
Incognito bland men'skors vimmel;
Dock lyste på hans blida drag
Ej solsken från Olympens himmel.

Han hörde månget hatfullt ord,
Han såg, hur armodet förödde.
Och mången suckan blef förspord
Från hjertan, som i qval förblödde.

Han hastar ut från stadens larm;
Men leendet ej vänder åter.
Nej, Bacchus vid naturens barm
Nu öfver menskors sorger gråter.

Så kärleksvarmt rann tårars lopp,
Att Zevs det helga regn välsignar.
Ur jorden sköt en planta opp.
Som snart af mogna frukter dignar.

En helsoört för själens nöd,
Den lindring ger, när qvalet sårar.
Och klasen med sin rena glöd
Tycks bildad som af — *stora tårar.*

När men'skan drack af drufvans saft,
Vann sinnet frid, och hatet flydde.
Att bära sorgen fick hon kraft.
Och tviflet dog, och hoppet grydde.

* * *

Ännu bland oss, så vill jag tro,
Den gode Bacchus plägar traska.
Han under sitt incognito
Tar ofta skepnad af en — flaska.

Och vet, när *denna* gråta får,
Då tystna genast sorgeljuden.
Och hvar och en sig tar — *en tår*
Samt prisar säll den glade Guden!

Det gryr.

Nu gubben i Månen re'n sömnig ser ut;
Och stjerndansen också tycks vilja
ta slut.
(För himmelens ungdom han blef musi-
kalisk,
Och dansen gör spelmannen högst jo-
vialisk.)

Här nere på jorden i skog och på äng
Ha nymfer, satyrer nu slutat sin sväng.
De högst upp på berget till hvila sig
samlat.
Och vänta på fyllan, till hvilken de
skramlat.

Nu fram Ganymedes bär väldig brylå,
Hvars muntrande flammor mot skyarne
slå —
Då sprider sig morgonens rodnad kring
jorden;
Och Pan, hedersgästen, nu tager till or-
den.

Han prisar de urtida krafternas mål;
Han dricker oblandade safternas skål.
Se'n af »Evoe!» höras rymderna ljunga —
Och foglarne väckas och börja att sjunga.

Men flaskor med vatten här dock ej
försmås;
Ty glasen ju stundom ska' sköljas, förstås!
Den ljufliga daggen på jorden då stänkes;
Men utspädd är nektarn, som blommorna
skänkes!

Nu Bacchus i flamman från bålen sig ter
Och åt sina trogna välsignelse ger.
Till tjenst åt Apollo han solfacklan tager
Och antänder blosset, som sänder oss
dager.

Och nymfer, satyrer nu skynda till ro,
Der de under skogarnes rötter ha bo.
Men Pan, han vid roten till lifsträdet
vaktar
Och troget för giftiga safter det aktar!

Pris:

häftad 1,25
inbunden 2,00